

Arrest

nr. 62 962 van 10 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid van voogd van de minderjarige X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2011 houdende het bevel tot terugbrenging van Isham ILGIR, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 9 en 20 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de minderjarige I.I., bijgestaan door advocaat S. VANHEMMENS en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

I.I. die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, wordt op 24 mei 2010 aangetroffen in België.

Op 11 juni 2010 wijst de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan voor I.I., geboren op X.

Op 23 juli 2010 en op 17 september 2010 blijkt uit een vergelijking van vingerafdrukken van verzoeker een *alias* heeft, namelijk H.E.G. van Marokkaanse nationaliteit.

Op 31 oktober 2010 dient de voogd een aanvraag in voor de afgifte van een aankomstverklaring.

Op 18 januari 2011 worden inlichtingen gevraagd aan Spanje, waar I.I. verklaarde enkele jaren te hebben gewoond bij een pleeggezin.

Op 24 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat het verblijf in het Rijk van de minderjarige niet toegelaten wordt en wordt ten opzichte van de voogd een bevel tot terugbrenging van I.I. genomen. Op 8 maart 2011 wordt het bevel tot terugbrenging aan de voogd ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan V.M. P., (...) bevel gegeven (...) de genaamde I.I. (...), van Algerije nationaliteit, verblijvende te (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

X Artikel 7 alinea 1,1 E van de wet van 15.12.1980 vervangen door de wet van 15 juli 1996 -Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum, Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten worden geput.

Rekening houdend met de elementen in de aanvraag van de voogd voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005, met de elementen aangebracht door betrokkene tijdens het verhoor met bureau MINTEH dd. 19/11/2010 en na een zorgvuldige analyse van alle elementen in het dossier, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België dient te situeren.

Laat het duidelijk zijn dat de omzendbrief van 15/09/2006 hier compleet zijn doel mist en er bovendien geen rekening gehouden werd met de wettelijke bepalingen aangaande migratie.

Immers, boven vernoemde omzendbrief dient bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is en dit in de eerste plaats in het land van herkomst. De ouders van betrokkene wonen en leven nog steeds in het land van herkomst en oefenen nog steeds de ouderlijke macht uit. Zij zijn nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van betrokkene. Zij zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd en betrokkene kan telefonisch contact met hen opnemen. Betrokkene kende naar eigen zeggen nooit problemen in Marokko en diens ouders waren zelfs in eerste instantie niet op de hoogte van diens vertrek. Dat volgens betrokkene de economische situatie van diens ouders hem niet toeliet te studeren, ze leefden in armoede en dat het helemaal niet goed gaat met de ouders volgens de voogd ; zijn verklaringen tot op heden niet bewezen en deze werden dus op geen enkele objectieve manier aannemelijk gemaakt. Bovendien zijn alle bovenvernoemde redenen disproportioneel in verhouding tot het feit dat betrokkene reeds op zo jonge leeftijd (naar eigen zeggen reeds 10 jaar geleden) zijn land van herkomst en diens ouders verlaten heeft en de reis die hij vervolgens heeft afgelegd. Tot op heden wordt niet aangetoond dat de ouders niet zouden kunnen instaan voor de zorg en opvang van betrokkene, naar hun bescheiden vermogen, zoals dit in het verleden steeds gebeurde en zoals zij op dit ogenblik nog steeds doen voor diens andere broers en zus.

Het is bovendien aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt niet aangetoond dat deze opsporingen aantonen dat zijn ouders niet meer zouden kunnen instaan voor de zorg en opvang van betrokkene, desgevallend met steun van de bevoegde Marokkaanse autoriteiten en instanties. Het algemeen principe stelt dat het in het belang van het kind is te verblijven bij zijn ouders, tenzij anders bewezen. Rekening houdend met en op basis van een analyse van alle elementen in het dossier, laat niets toe dit principe in twijfel te trekken.

Daarnaast heeft betrokkene voor zijn komst naar België reeds meerdere jaren in Spanje verbleven bij een pleeggezin. Hij had er naar eigen zeggen een goed georganiseerd leven, ging er naar school en volgde er een beroepsopleiding en had er verblijfsdocumenten als pleegzoon van het gezin. Betrokkene heeft bovendien nog steeds telefonisch contact met het gezin. Naar eigen zeggen was het verblijf in dit pleeggezin het beste wat hem ooit mocht overkomen en zou hij wel terug willen gaan naar dit pleeggezin in Spanje.

De redenen voor diens komst en verder verblijf in België, zo blijkt op basis van een analyse van alle elementen in het dossier alsook uit de aanvraag van de voogd voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005 zijn van economische aard en d.i. m.o.o. betere toekomstperspectieven, mogelijkheid op onderwijs en tewerkstelling. De omzendbrief van 15/09/2005 voorziet niet in een recht op verblijf

m.o.o. bovenstaande, hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet.

Betrokkene werd bovendien reeds meerdere keer geïntercepteerd door de politie voor regelovertredend gedrag; dit strookt niet met de wil tot positieve integratie en het uitbouwen van een toekomstproject in België en dus met de voorwaarden voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005.

De verklaarde identiteit van betrokkene wordt overigens op dit ogenblik nog niet bewezen noch bevestigd door het voorleggen van een authentiek en geldig nationaal paspoort.

Rekening houdend met alle elementen is het toegestaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat.

De duurzame oplossing zoals in toepassing van de specifieke bepalingen van de omzendbrief van 15/09/2005 bestaat niet in België maar in een spoedige terugkeer van betrokkene naar Marokko alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouders en de rest van de familie. Desgevallend en rekening houdend met de verblijfsvergunning voor Spanje en diens verblijf aldaar gedurende meerdere jaren in een pleeggezin, kan betrokkene eveneens terugkeren naar Spanje. Spanje is dan verantwoordelijk voor betrokkene en dient hiertoe alle noodzakelijke maatregelen te nemen teneinde in een goede opvang en verzorging van betrokkene te voorzien en dit rekening houdend met diens hoger belang en zijn situatie aldaar.

Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24.02.2011.

(...).

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Schending van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangezien, verwerende partij voorafgaand aan het nemen van de beslissing niet de exxentiële gegevens bevatte van de minderjarige, ten einde een beslissing te kunnen nemen in onderhavig geval;

De bestreden beslissing rust op de volgende overwegingen:

(...)

De Raad van State stelt:

"De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking' komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken."

"De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn...De bevoegde overheid die op regelmatige wijze een beslissing wil nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden."

Het zorgvuldigheidsbeginsel dwingt de handelende overheden ertoe:

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken - in geval van een volledig dossier - kunnen oordelen over het dossier."

De bijlage 38 werd aan verzoeker gericht om de minderjarige terug te brengen, doch werd een verkeerde identiteit weergegeven;

In de bijlage 38 wordt er gesproken van de heer I. I., geboren te Sahara in Algerije, terwijl de geboorteakte deze identiteit tegenspreekt;

Bijgevolg werd de beslissing ten opzichte van een foute persoon/identiteit opgemaakt;

Het is duidelijk dat verwerende partij geen voldoende kennis had om de beslissing inzake te kunnen nemen;

Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de zorgvuldigheidsplicht;"

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker thans voor het eerst een kopie voorlegt van de geboorteakte van de minderjarige, terwijl hij reeds op 19 november 2010 aan de verwerende partij verklaarde in het bezit te zijn van dit document. Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk waarom hij nu pas de geboorteakte bij zijn verzoekschrift voegt en hij kan bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij op onredelijke of onzorgvuldige wijze gehandeld zou hebben door geen rekening te houden met een document dat niet gekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij meent dat verzoeker evenmin gevolgd kan worden in de stelling dat er rekening werd gehouden met de vermeende Algerijnse nationaliteit van de minderjarige in plaats van met zijn echte Marokkaanse nationaliteit. In de bestreden beslissing wordt er immers verwezen naar alle door de minderjarige voorgehouden identiteiten en naar zijn verschillende aliases. Uit het gevoerde onderzoek en uit de stukken van het dossier blijkt dat het zeer duidelijk vaststaat dat de minderjarige afkomstig is uit Marokko. Verzoeker laat ten onrechte uitschijnen dat de bestreden beslissing zonder kennis van zaken zou zijn genomen, wat geenszins het geval is. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat de duurzame oplossing erin bestaat dat de minderjarige terugkeert naar Marokko waar hij herenigd kan worden met zijn ouders en de rest van de familie.

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van een verkeerde identiteit, zoals blijkt uit de geboorteakte die bij huidig verzoekschrift wordt gevoegd en dat er sprake is van een onvolledig dossier wat ook zou blijken uit de vermeldingen in de bestreden beslissing die vaststellen dat de identiteit van de minderjarige niet bewezen is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de minderjarige eerst heeft verklaard i.l. te zijn, van Algerijnse nationaliteit, en dat later uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat hij H.E.G. was, van Marokkaanse nationaliteit. De mogelijke onduidelijkheid inzake de identiteit is bijgevolg aan de minderjarige zelf te wijten. Bovendien bevindt er zich geen geboorteakte in het administratief dossier, zodat met dit stuk geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het getuigt bijgevolg precies van zorgvuldigheid van het bestuur om erop te wijzen dat er met de nodige omzichtigheid moet te werk worden gegaan en dat de verklaarde identiteit van de minderjarige tot op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog niet bewezen noch bevestigd is.

Bij huidig verzoekschrift wordt voor het eerst een geboorteakte van de minderjarige toegevoegd. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De Raad merkt op dat, in zoverre verzoeker door de voorlegging van een geboorteakte en met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met het feit dat de ouders van de minderjarige zich in Marokko bevinden. De vermelding van de Algerijnse nationaliteit op het formulier van betekening kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, die steunt op de stukken van het dossier.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen:

"Niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten worden geput.

(...)

Na een zorgvuldige analyse van alle elementen in het dossier, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België dient te situeren.

(...)

Zijn verklaringen tot op heden zijn niet bewezen en werden dus op geen enkele objectieve manier aannemelijk gemaakt.

(...)

De verklaarde identiteit van betrokkene wordt overigens op dit ogenblik nog niet bewezen noch bevestigd door het voorleggen van een authentiek en geldig nationaal paspoort.

Rekening houdend met alle elementen is het toegestaan dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid te werk gaat." (eigen onderlijning)

Terwijl, bij de toepassing van de omzendbrief rekening moet worden gehouden met hun humanitaire doel, met name het garanderen van opvang en verzorging;

Verwerende partij dient een duurzame oplossing te vinden en moet erover waken dat deze oplossing overeenstemt met het belang van het kind en dat zijn fundamentele rechten worden gerespecteerd. Dit geldt immers als algemeen rechtsprincipe;

Om een duurzame oplossing te vinden, dient de identiteit en de gezinssituatie van de minderjarige te worden achterhaald. De principes vastgelegd in artikelen 9 en 10 van IVRK met betrekking tot de eenheid van het gezin worden toegepast;

Dat verwerende partij niet over voldoende kennis beschikte om een beslissing te kunnen nemen;

Dat de geboorteakte van de minderjarige aantoont dat verwerende partij niet wist over wie zij sprak of laat staan een beslissing te kunnen nemen;

Verwerende partij geeft toe dat de verklaarde identiteit nog niet bewezen of bevestigd was. Welnu, de minderjarige en verzoeker als voogd leggen een geboorteakte voor die aantonen dat de minderjarige wel degelijk van Marokko en niet van Algerije is. Dit belangrijk element was voordien niet voorhanden;

De argumentatie van verwerende partij is bijgevolg niet meer actueel;

Dat er steeds rekening moet gehouden worden met de omstandigheden eigen aan de zaak, zoals identiteit, nationaliteit, leeftijd,...;

Dat deze vaststelling, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot bevel tot terugbrenging van de minderjarige te nemen;

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële en formele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motivering), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motivering);

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens en zelfs de feitelijke gegevens in het land van de minderjarige onterecht overweegt of zelfs niet heeft onderzocht;

Verzoeker meent dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle essentiële elementen zij aldus geen voldoende navraag heeft gedaan over minimale opvang en garanties zijn bij een terugkeer naar het herkomstland;

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende en adequaat is;

Dat aldus de feiten verkeerd werden geïnterpreteerd, zodat de beslissingen onredelijk zijn in dit geval;

Zodat, de bestreden beslissingen niet beantwoorden aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;"

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals wordt weergegeven onder punt 2.1.2. van dit arrest.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de minderjarige in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten: hij is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum. Tevens wordt erop gewezen dat er mogelijkheid is tot opvang en verzorging in het land van herkomst: de ouders van de minderjarige leven en wonen in het land van herkomst, zij oefenen de ouderlijke macht uit, zij zijn nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van hun zoon, zij zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd en de minderjarige kan telefonisch contact met hen opnemen, hij kende naar eigen zeggen nooit problemen in Marokko.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het middel voert verzoeker aan dat het hoger belang van het kind moet worden gerespecteerd, dat de identiteit en de gezinssituatie van het kind moeten worden achterhaald maar dat de verwerende partij niet handelde met kennis van zaken. Bij huidig verzoekschrift wordt immers een geboorteakte toegevoegd waaruit blijkt dat de minderjarige afkomstig is uit Marokko en niet uit Algerije, zodat de argumentatie van de verwerende partij niet meer actueel is en de bestreden beslissing steunt op verkeerde feitelijke gronden. Zelfs de feitelijke gegevens in het land van herkomst werden volgens verzoeker niet onderzocht.

Zoals reeds gesteld, kan een stuk -de geboorteakte van de minderjarige- dat pas voor het eerst wordt voorgelegd in het raam van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat niet voorgelegd was aan het bestuur, geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen. Verzoeker kan dus de geboorteakte niet aanvoeren om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct zouden zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het garanderen van opvang en verzorging van de minderjarige en dat de verwerende partij naar een duurzame oplossing heeft gezocht:

"Rekening houdend met de elementen in de aanvraag van de voogd voor de toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005, met de elementen aangebracht door betrokkene tijdens het verhoor met bureau MINTEH dd. 19/11/2010 en na een zorgvuldige analyse van alle elementen in het dossier, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België dient te situeren.

Laat het duidelijk zijn dat de omzendbrief van 15/09/2006 hier compleet zijn doel mist en er bovendien geen rekening gehouden werd met de wettelijke bepalingen aangaande migratie.

Immers, boven vernoemde omzendbrief dient bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig is en dit in de eerste plaats in het land van herkomst. De ouders van betrokkene wonen en leven nog steeds in het land van herkomst en oefenen nog steeds de ouderlijke macht uit. Zij zijn nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van betrokkene. Zij zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd en betrokkene kan telefonisch contact met hen opnemen. Betrokkene kende naar eigen zeggen nooit problemen in Marokko en diens ouders waren zelfs in eerste instantie niet op de hoogte van diens vertrek. Dat volgens betrokkene de economische situatie van diens ouders hem niet toeliet te studeren, ze leefden in armoede en dat het helemaal niet goed gaat met de ouders volgens de voogd ; zijn verklaringen tot op heden niet bewezen en deze werden dus op geen enkele objectieve manier aannemelijk gemaakt. Bovendien zijn alle bovenvernoemde redenen disproportioneel in verhouding tot het feit dat betrokkene reeds op zo jonge leeftijd (naar eigen zeggen reeds 10 jaar geleden) zijn land van herkomst en diens ouders verlaten heeft en de reis die hij vervolgens heeft afgelegd. Tot op heden wordt niet aangetoond dat de ouders niet zouden kunnen instaan voor de zorg en opvang van betrokkene, naar hun bescheiden vermogen, zoals dit in het verleden steeds gebeurde en zoals zij op dit ogenblik nog steeds doen voor diens andere broers en zus."

De omstandigheid dat de verwerende partij inzake de duurzame oplossing tot een andere oplossing komt dan de minderjarige zou verkiezen, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding.

Uit de stukken van het dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erin geslaagd is zich een duidelijk beeld te vormen van de identiteit en de gezinssituatie van de minderjarige, en de mening is toegedaan dat het in de eerste plaats aan de ouders van het kind, die nog steeds het ouderlijk gezag uitoefenen, toekomt de zorg en de opvang van het kind op zich te nemen. Deze ouders zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd in Marokko en de minderjarige kan telefonisch contact met hen opnemen.

Verzoeker kan dus niet zomaar aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind of dat de artikelen 9 en 10 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) werden geschonden. Integendeel, artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag waarborgt dat het kind niet gescheiden wordt van zijn ouders, tenzij er sprake is van misbruik of verwaarlozing. Artikel 10 van dit verdrag bepaalt dat aanvragen voor gezinshereniging van het kind of van de ouders, met welwillendheid en spoed worden behandeld. Daargelaten de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, stelt de Raad vast dat de minderjarige door de bestreden beslissing precies met zijn ouders wordt herenigd.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij niet met kennis van zaken heeft geoordeeld, herhaalt de Raad dat de minderjarige zelf aan de basis ligt van de twee identiteiten door het feit dat hij een *alias* gebruikte. Uit de stukken van het dossier blijkt bovendien dat zijn ouders werden gelokaliseerd in Marokko, zodat de geboorteakte van verzoeker die hij nu voor het eerst voorlegt, de motieven van de bestreden beslissing eerder lijkt te bevestigen dan te ontkrachten. Uit de lokalisatie van de ouders blijkt tevens dat een onderzoek werd gevoerd naar de situatie van de minderjarige in het land van herkomst. De bestreden beslissing steunt op correcte feitelijke gegevens en verzoeker toont niet aan dat de motieven kennelijk onredelijk zijn.

De omstandigheid dat er op het formulier van kennisgeving enkel melding wordt gemaakt van de vermeende Algerijnse nationaliteit van de minderjarige, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De kennisgeving van de bestreden beslissing maakt geen aanvechtbare rechtshandeling uit daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van verzoeker niet wijzigt noch beoogt te wijzigen. Hoe dan ook, een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoekers eventuele kritiek op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET